

Izomorfismele tematice și particularitățile liricii lui Adrian Păunescu

Drd. George Panțică

Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați

Abstract: The study highlights the *thematic isomorphisms* and *particularities* of *Adrian Păunescu's lyrics*, integrating his poetic creation in the context of the 1960s generation and correlating the immanentist reading with the thematic perspective. Păunescu's poetry, written for public reading, generates a strong collective emotion, and the dynamics of meaning are produced through the "internal game" of language, through the interaction between forms, rhythms and rhetorical strategies. The study follows the constitution of the poetic voice as a *process of transfiguration* of the biographical into lyrical matter, observing the *transition from the prolix style to the poetry of the grandiose*, through the *amplification of rhetorical spectacle* and the *orchestration of refrains*.

The thematic analysis highlights a series of recurring structures, interpreted as isomorphisms: eros, the founding affective energy; *nature*, often invested with an erotogenic dimension; and the *family panopticon*, a compensatory space marked by the trauma of loss and the attempt to symbolically recover absence. On a complementary level, **History** functions as a chronological reference and matrix of meaning, generating both utopian projections and discourses with social stakes, mobilizing or interrogative.

By articulating themes, motifs and images in coherent networks, distinct poetic portraits and an „identity geography” result, which ensure the unity of Paunescu's lyrics beyond stylistic and period variations.

Keywords: *writing particularities, thematic isomorphisms, aesthetic autonomy, poetry of the grandiose, History*

În perspectiva unei analize tematice aplicate asupra corpusului păunescian, devine pertinentă observația potrivit căreia „dimensiunea sonoră este, probabil, cea mai importantă trăsătură a textului poetic, aceea care face din el un discurs memorabil” [Fărnuș: 2020: 124], întrucât această dimensiune explică, în bună măsură, accesibilitatea poemelor păunesciene la recitarea publică și, implicit, capacitatea lor de a produce *emoție colectivă*. Oralitatea nu rămâne un simplu „adaos” specific liricii păunesciene, deoarece se convertește într-un mod de existență al textului, care își confirmă eficiența prin memorie, ritm și recurențe. În același orizont, conturarea unei

monografii tematice a liricii lui Adrian Păunescu, plasată în cadrul generației '60 și dublată de o explorare **diacronică a receptării critice**, dar și de o analiză aplicată „în interiorul operei” a mecanismelor prin care se construiește vocea poetică, se articulează temele și se configurează imaginarul artistic. Noutatea demersului se sprijină pe câteva direcții majore: identificarea izomorfismelor tematice (eros, feminitate, jurnalul inimii, natură, familie, istorie/identitate), delimitarea unui „nucleu estetic durabil” prin convergența lecturii imanentiste cu lectura tematică și cu reperele deja fixate în bibliografia critică, precum și surprinderea particularităților vocii poetice ante- și postdecembriste. Din punct de vedere metodologic, analiza se întemeiază pe premisa potrivit căreia „poemul implică o foarte mare atenție acordată organizării formale. Structura textului poetic implică o distanțare față de discursul prozei.” [Fărnuș: 2020: 126] În consecință, criteriul estetic devine decisiv, întrucât sensul se activează prin „jocul” intern al limbajului, prin interacțiunea structurilor formale și prin capacitatea poemului de a institui o lume autonomă, acolo unde „poemul înseamnă joc cu limbajul” [Fărnuș: 2020: 125], iar „într-un poem totul comunică” [Fărnuș: 2020: 126] și „dă naștere unui univers.” [Fărnuș: 2020: 128]. Această grilă permite evaluarea poemelor dincolo de contingent și, în același timp, verificarea coerenței interne a construcției lirice.

Arhitectura cercetării este concepută astfel încât să susțină, etapizat și verificabil, **corelarea temelor** din lirica lui Adrian Păunescu, evitând atât lectura fragmentară, cât și suprapunerea mecanică a motivelor. În acest sens, demersul urmărește inventarierea tematică și construirea unui traseu interpretativ care face posibilă identificarea **rețelelor de sens**, a punctelor de convergență dintre teme și a modului în care acestea își schimbă funcția prin raportare la registru, epocă și strategie discursivă. În această logică, primul nivel al arhitecturii îl reprezintă **contextualizarea generației '60**, necesară pentru a delimita parametrii estetici și ideologici în interiorul cărora se configurează poezia epocii și, implicit, particularitățile scriiturii păunesciene. Rolul acestui cadru este de a stabili instrumentele prin care se pot distinge: presiunea constrângerilor socio-politice asupra discursului poetic, strategiile de conservare a autonomiei esteticului și mecanismele prin care limbajul poetic își apără libertatea internă. O astfel de bază este indispensabilă deoarece temele (*eros, familie, Istorie* etc.) nu se manifestă în gol, ele se reactivează și se reconfigurează în funcție de un orizont cultural, critic și

politic precis. Al doilea nivel vizează **constituirea vocii poetice** prin raportarea biograficului la transfigurarea estetică. Biografia este tratată ca resursă de activare a unor nuclee tematice recurente, care, odată trecute prin filtrul poetic, devin structuri ale imaginarului. Această etapă este necesară pentru corelarea temelor întrucât permite înțelegerea mecanismelor prin care aceeași temă (de exemplu, *erosul* sau *filiația*) poate fi reordonată în registre diferite: *confesiv*, *oratoric*, *elegiac*, *mobilizator*. Astfel, se fixează relația dintre „eul creator” și instanțele tematice, iar temele pot fi citite ca expresii ale unei identități lirice în evoluție. Al treilea nivel este reprezentat de **dosarul diacronic al receptării critice**, menit să asigure un echilibru al interpretărilor și să ofere un sistem de verificare a ipotezelor tematice. În mod concret, receptarea este utilizată ca instrument de comparare, deoarece stabilește cum au fost citite temele în epoci diferite, ce mutații de accent au apărut, care sunt convergențele și unde se instalează polarizările. Pe baza acestor trei niveluri (context generaționist – voce poetică – receptare critică), cercetarea poate avansa către nivelul sintetic al analizei, dedicat **izomorfismelor tematice și rețelelor de imagini**. În această etapă, temele sunt tratate ca structuri interconectate: *erosul* se intersectează cu *natura*, *natura* se leagă de *jurnalul inimii*, *filiația* produce un *panopticum familial compensatoriu*, iar *Istoria* activează *identitatea* și *retorica socială*. Corelarea corectă se realizează prin urmărirea circulației imaginilor și a motivelor între registre, prin observarea repetitivă a anumitor nuclee semantice și prin analiza felului în care poemul produce coerență internă prin ritm, refrene, amplificări sau condensări.

În lirica lui Adrian Păunescu, *erosul* [1] constituie un **nucleu tematic fondator**, care traversează întreaga operă și funcționează ca principiu de organizare a imaginarului poetic. Este vorba despre o gamă de tensiuni afective care se reconfigurează constant, în funcție de registrul discursiv, de etapa creației și de strategia retorică adoptată. *Erosul* activează atât dimensiunea confesivă a poeziei, cât și pe cea oratorică, devenind un motor al expresivității și un vector al comunicării poetice cu publicul. În etapa timpurie, discursul erotic se construiește preponderent prin **sugestie și aluzie** [2], imaginile fiind concentrate în gesturi, priviri, detalii cromatice sau scenarii minimale [3]. Această economie a expresiei nu diminuează intensitatea afectivă, deoarece o transferă asupra structurilor formale, în care ritmul și reluările discrete organizează sensul. Treptat, *erosul* avansează către

confesiunea directă („Îndrăgostit de tine,/Mă simt atât de bine,/Că nu mai știu de mine/Și știu numai de noi” [Păunescu, 1978: 549]), iar vocea poetică își asumă expunerea afectivă ca formă de autenticitate. Această tranziție presupune amplificarea spectacologiei retorice, în care hiperbola, anafora și refrenul susțin intensitatea trăirii.

Erosul păunescian se distinge prin faptul că nu rămâne limitat la relația dintre două instanțe lirice, pentru că se deschide spre **generalizare**: iubirea individuală devine experiență exemplară, cu valoare de model afectiv [4]. În acest sens, confesiunea intimă capătă o dimensiune comunitară, fiind concepută pentru a fi rostită și receptată public. Această orientare explică accesibilitatea poemelor și capacitatea lor de a genera emoție colectivă, fără ca lirismul să se dilueze în retorică goală. Din punct de vedere formal, discursul erotic este susținut de o serie de **procedee recurente**: dialogul (real sau implicit), care marchează alteritatea; hiperbola, ca instrument de intensificare a afectului; repetiția și refrenul, care fixează tema în memorie; ritmul amplu, care favorizează declamația. Prin aceste mecanisme, erosul devine o **structură de rezistență** a discursului poetic, capabilă să susțină atât fragilitatea confesiunii, cât și amploarea poeziei grandiosului. În economia operei, erosul funcționează și ca **principiu de corelare tematică**, intersectându-se cu natura (erotogonia), cu jurnalul inimii (memoria afectivă), cu familia (continuitatea și pierderea) și, uneori, cu Istoria (transferul afectului în registru colectiv). Această capacitate de a migra între registre confirmă statutul său de izomorfism tematic central, care asigură coerența liricii păunesciene dincolo de diferențele de stil sau de epocă.

În lirica lui Adrian Păunescu, natura nu funcționează ca simplu decor descriptiv, deoarece aceasta devine **principiu generator de sens**, integrat organic în dinamica discursului erotic. Peisajul [5] este investit cu funcție activă, el participă la constituirea și intensificarea trăirii eului liric „Să ne iubim pe țărmul Mării Negre/ Ca două fragede fierbinți statui,/ Să fim întâia clasica pereche/ A omenirii noi ce încă nu-i.” [6] Astfel, se poate vorbi despre o **erotogonie a naturii**, în care elementele naturale devin catalizatori ai afectului și instrumente de ritmare a vocii poetice. Apa, lumina, vântul, anotimpurile sau relieful sunt repere ambientale și extensii ale eului creator, prin care se exprimă geneza, arderea sau reînnoirea dorinței. Această relație dintre natură și eros se realizează printr-o dublă strategie. Pe de o parte, la nivel lexical, câmpul semantic al naturii este transferat în discursul erotic, iar

imaginile meteorologice sau vegetale dobândesc valori afective și simbolice. Pe de altă parte, la nivel compozițional, natura structurează poemul prin alternanțe spațio-temporale (zi/noapte, vară/iarnă, apropiere/distanță), oferind lirismului o **măsură internă**. Erotogonia se exprimă prin prin capacitatea poemului de a sugera nașterea sau transformarea sentimentului, natura devenind scena unei geneze interioare, nu a unei simple contemplări. În această perspectivă, natura susține **continuitatea tematică** a liricii păunesciene, intersectându-se constant cu erosul, jurnalul inimii și memoria afectivă „Noi vom cânta cu gurile închise/ Iubirea noastră imposibilă.” [Păunescu, 1978: 275] (*Iubirea noastră imposibilă*). Natura oferă un cadru simbolic stabil, în interiorul căruia afectul se poate fixa și reînnoi, iar experiența intimă capătă durată și formă. Prin această funcție generativă, natura contribuie decisiv la coerența imaginarului poetic, transformând trăirea individuală într-un scenariu liric recognoscibil și repetabil. Erotogonia naturii este un mecanism prin care poezia păunesciană își organizează energia afectivă și își asigură unitatea de sens.

În continuarea nucleelor tematice ale erosului și ale naturii erotogonice, lirica lui Adrian Păunescu dezvoltă un registru distinct, recognoscibil ca **jurnal al inimii** [7], în care discursul poetic funcționează ca formă de arhivare a trăirii autentice. Acest tip de lirism presupune transpunerea afectului într-o succesiune de stări, reveniri și reluări, care conferă poeziei o temporalitate internă. Jurnalul inimii se constituie ca spațiu al memoriei afective, în care experiența este reținută, reorganizată și resemantizată prin ritm și recurență. Specific acestui registru este **continuitatea fluxului emoțional**, susținută de reluări lexicale, structuri anaforice și variațiuni minore în interiorul aceleiași scheme lirice. Repetiția are funcția de fixare a sensului, sugerând revenirea obsesivă a trăirii și imposibilitatea eului de a se desprinde de nucleul afectiv. În acest cadru, poezia păunesciană valorifică un lirism al duratei, în care prezentul confesiunii este constant traversat de trecut și de anticiparea pierderii, iar emoția se construiește prin acumulare, nu prin revelație bruscă. Jurnalul inimii permite, totodată, **tranziția de la individual la tipic** [8]. Deși experiența este personală, formularea ei poetică urmărește generalizarea, astfel încât cititorul să poată recunoaște propriile trăiri în structura discursului. Această deschidere explică accesibilitatea poeziei și capacitatea ei de a genera emoție colectivă. Confesiunea nu rămâne închisă în intimitate,

deoarece se organizează ca act de comunicare, pregătind terenul pentru dimensiunea oratorică a discursului păunescian. Din punct de vedere al corelării tematice, jurnalul inimii funcționează ca **zonă de intersecție** între eros, natură și familie. Afectul erotic este rememorat și stabilizat prin cadre naturale recurente, iar memoria personală se leagă de figuri familiale sau de repere temporale cu valoare simbolică. Astfel, jurnalul inimii devine un mecanism de coeziune internă, prin care lirica păunesciană își păstrează unitatea și își organizează continuitatea afectivă de la o etapă de creație la alta.

În lirica lui Adrian Păunescu, tema familiei se configurează ca „**panopticum**” **familial compensatoriu**, un spațiu simbolic în care afectul, memoria și identitatea se reordonează în raport cu experiența pierderii, după cum putem observa în poemele *Repetabila povară*, *Rugă pentru părinți*, *Haide, mamă, haide, tată* sau *Părinți uituci*. Familia este tratată un nucleu tematic de adâncime, capabil să ofere stabilitate discursului poetic într-un context marcat de mobilitate existențială și presiune istorică. Prin această funcție compensatorie, lirica păunesciană transformă relațiile filiale în repere axiologice, care susțin continuitatea eului și îi oferă un orizont de sens. Figura paternă ocupă un loc central în această configurație, fiind investită cu valori arhetipale: autoritate, protecție, judecată și memorie, după cum observăm în poemele *Ca și tata*, *Scrisoare tatălui, dincolo*, *La ecograf cu tata* și *Colind pentru tată bolnav*. Absența tatălui, frecvent tematizată, nu generează doar lamentație, pentru că activează un mecanism de interiorizare a normei și a responsabilității. În acest sens, discursul filial nu alunecă în sentimentalism, deoarece este susținut de rigoare formală și de o structurare atentă a adresării lirice. Raportul dintre „eu” și instanța paternă funcționează ca ax de organizare a confesiunii, în care suferința este convertită în reflecție etică, iar pierderea devine sursă de coeziune interioară. Pe lângă filiația directă, familia se extinde simbolic către o **comunitate afectivă lărgită**, în care fraternitatea și solidaritatea sunt proiectate ca valori de rezistență. În acest cadru, „panopticum” familial este un spațiu al reactivării vocii poetice, care găsește în memorie și în legăturile afective resurse pentru continuitatea discursului. Familia devine, astfel, o matrice de sens care permite reconectarea eului la o istorie personală și colectivă, pregătind trecerea către registre mai ample ale discursului liric. Din perspectiva corelării tematice, familia se intersectează cu **jurnalul inimii**, prin funcția memoriei afective,

cu **erosul**, prin transferul afectului și al vulnerabilității, și cu **Istoria**, prin transformarea experienței individuale în exemplu simbolic. „Panopticum” familial oferă un cadru stabil în interiorul căruia aceste teme pot circula și se pot reconfigura, asigurând unitatea liricii păunesciene. Astfel, familia apare ca un nod semantic esențial, care susține coerența discursului poetic și legitimează lectura operei ca sistem de relații afective și simbolice durabile.

În lirica lui Adrian Păunescu, Istoria reprezintă un nucleu tematic care marchează **extinderea vocii poetice dinspre spațiul intim către orizontul comunitar**, transformând experiența individuală într-un discurs cu relevanță colectivă „Putna clopot s-a făcut” [Păunescu, 1978: 1041] sau „În români o să renască Dumnezeu și cerul lui.” [Păunescu, 1978: 275] Istoria este abordată ca **matrice de sens**, capabilă să structureze imaginarul poetic și să confere discursului o funcție etică și civică. Prin această orientare, poezia păunesciană articulează o relație complexă între memorie, identitate și responsabilitate, integrând trăirea personală într-o narațiune simbolică a comunității. Un prim palier al acestei teme îl constituie **recuperarea utopică a trecutului**, cum este cazul poemului *Țara*, prin care poezia încearcă să reactiveze figuri [9], momente și valori fondatoare, proiectându-le ca repere ale identității naționale. Acest demers presupune funcționarea ca strategie de reconfigurarea continuității istorice într-un context perceput ca instabil sau fracturat. În această zonă, discursul poetic împrumută adesea tonuri imnice sau elegiace, iar procedeele formale: ritmul amplu, refrenul sau enumerația contribuie la fixarea sensului și la consolidarea memoriei colective. Un al doilea palier îl reprezintă **raportarea la Istoria imediată**, unde poezia dobândește o pronunțată dimensiune oratorică [10]. Evenimentul contemporan generează urgență de rostire, iar poemul capătă funcția de mărturie și interogație publică. Vocea poetică oscilează între mobilizare și reflecție critică, între elogiu și avertisment, construind un discurs al contrastelor. Această ambivalență explică tensiunea internă a poeziei cu miză socială și capacitatea ei de a produce impact afectiv asupra publicului, fără a se reduce la simplă retorică ideologică. Din perspectiva corelării tematice, Istoria se intersectează cu **familia** (ca memorie a filiației și a pierderii), cu **erosul** (prin transferul afectului în registru colectiv) și cu **jurnalul inimii** (prin funcția memorială a discursului). În acest fel, Istoria devine un spațiu de convergență, în care temele intime sunt resemantizate și integrate într-o „geografie identitară” a liricii păunesciene „Dunărea-mi poartă setea secretă./

Am o pecete, sunt Munții Carpați.” [Păunescu, 1978: 441] Toponimele [11], reperele culturale și figurile simbolice construiesc o hartă afectivă ce leagă eul poetic de comunitate, iar discursul liric funcționează simultan ca memorie fondatoare și ca exercițiu de responsabilitate civică.

Analiza tematică a liricii lui Adrian Păunescu pune în evidență un sistem de structuri recurente care traversează etapele creației și funcționează ca factori de coeziune internă. Temele majore nu se dispun în mod linear sau ierarhic, ele se organizează în configurații dinamice, în care imaginile, motivele și procedeele formale se reactivează în contexte diferite. Această mobilitate tematică permite poeziei să își păstreze identitatea, chiar atunci când registrele expresive se modifică, iar discursul oscilează între confesiune, reflecție și amplificare retorică. Coerența operei se construiește prin continuitatea unor nuclee simbolice, nu prin uniformitate stilistică. Din perspectiva evaluării estetice, unitatea liricii păunesciene este susținută de capacitatea textului poetic de a transforma experiența individuală, socială sau istorică într-o structură expresivă autonomă. Vocea poetică își afirmă specificul printr-o tensiune constantă între intimitate și expunere publică, între vulnerabilitate și declamație, iar această tensiune devine o posibilă sursă de expresivitate.

Note finale

[1] Eugen Simion observă în lirica lui Adrian Păunescu faptul că „filozofia, atâta câtă există, și erosul [...] sunt niște praguri” care alternează. - Eugen Simion, *Scriitorii români de azi I*, Editura Cartea Românească, București, 1978, p. 246.

[2] Se remarcă versurile poemului *Amor cubist* „Să mergem într-o seară departe-n mahalale/ Și noaptea să ne lege cu negurile ei./ Șă-ți dau îmbrățișarea, mai vrei sau nu mai vrei./ Și eu să cad în focul îmbrățișării tale” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, ediția a doua revăzută, adăugită și actualizată, Editura Păunescu, Fundația Iubirea, Fundația Constantin, București, 2003, p. 555.

[3] Se remarcă poemul *Hai, să mergem într-o seară*, inclus în capitolul *Poezii-cântece* din antologia *Cartea cârților de poezie* (ediția I, 1999), care propune evadarea către intimitate din rutina urbană: „Hai să mergem într-o seară/ Și, scăpați de ultimul deochi,/ Într-o crâșmă ordinară,/ Să tăcem, privindu-ne în ochi.” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 1299.

[4] În acest sens, se remarcă versurile poemului *Rană și cuțit* din volumul *Locuri comune* (1986) „Arătai a cuțit,/ Arătam ca o rană,/ Mama mea m-a găsit/ Și m-a dat de pomană.” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 491.

[5] Floarea este simbolul speranței care depășește limitele umane, cum se poate observa în poemul *Aceeași floare* „Iubito, pe prispă ți-am pus/ O floare din lumea de sus,/ O floare din insula Marte,/ O floare a cârilor moarte” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 144, sau, cum se întâmplă în cazul poemului *Oameni de zăpadă*, în care ninsoarea este metafora despărțirii „Ninge fără milă, ninge și ne doare,/ ninge cu fărâme albe de pian,/ ninge cu tristețe și cu felinare,/ ninge ca la moartea încă unui an.” - *Ibidem*, p. 333.

[6] Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 392.

[7] De exemplu, separarea asumată de cuplul erotic este conturată în poemul *La despărțire* „Și-ți cer cu glasul cel din urmă/ca mării dragoste ce-a fost/să știm să-i facem parastasul/și să ne despărțim frumos.” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 1342.

[8] A se vedea poemele *Iubire fără acte* („Voi n-aveți niciun act/ Și fără de contract,/ Iubirea voastră nu-i valabilă,/ Hai, hai, mutați-vă/ Hai, hai, cărați-vă,/ De pe această scară respectabilă.”) - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 1065, și *Tragica nerăbdare* („Ai ucis iubirea noastră,/ Ordinar, ca pe-o insectă,/ Cât era de luminoasă,/ Cât era de imperfectă.”) - *Ibidem*, p. 1451, în care iubirea trece de la iubirea liberă care a fost trăită în mansardă la un simbol dogmatic care avea nevoie de validare socială.

[9] A se vedea poemele *Iancu la Țebea*, *O singură Putnă*, *La Treznea și la Ip*, *Ardealul și Letopiseș la Moisei*.

[10] Ethosul de la 1 Decembrie 1918 este evocat prin refrenele „Țara-i țară împreună” - Adrian Păunescu, *Cartea cârților de poezie*, op. cit., p. 1042, „Alba Iulia ne-adună” – *Ibidem*.

[11] „Da, mai avem Mureș și Prut și Trotuș,/ Și Olt și Jiu și alte râuri, totuși.” - *Ibidem*, p. 119.

Referințe bibliografice

A.Corpus:

Păunescu, Adrian, *Cartea cârților de poezie*, ediția a doua revăzută, adăugită și actualizată, Editura Păunescu, Fundația Iubirea, Fundația Constantin, București, 2003;

B.Dicționare și istorii ale literaturii:

*** *Dicționarul General al Literaturii Române*,
<https://intellit.ro/dictionaries/author/biography?section=poeti&number=133&startWith=P&name=P%C4%82UNESCU%2C+Adrian> ;

Antofi, Simona, COSTANDACHE Elena, IFRIM Nicoleta, ISAIA Viorica, Merilă, Isabela, *Mic dicționar trilingv de teorie literară. Concepte, instrumente și strategii de analiză a textului poetic*, Editura Pro Universitaria București, 2022;

Manolescu, Nicolae, *Istoria critică a literaturii române – 5 secole de literatură*, ediția a II-a, revăzută și revizuită, Editura Cartea Românească, 2019;

Simion, Eugen, *Scriitori români de azi I*, Editura Cartea Românească, București, 1978;

Ștefănescu, Alex., *Istoria literaturii române contemporane. 1941-2000*, Editura Mașina de Scris, București, 2005;

C.Studii literare:

Ifrim, Nicoleta, *Revizionarism „est-etic” și autonomism „estetic” în presa literară postdecembristă* (II), *Transilvania*, nr. 7, 2013,
https://revistatransilvania.ro/wpcontent/uploads/2016/07/09_Nicoleta_Ifrim.pdf ;

Panțică, George, *Valențele discursului poetic în volumul “Ultrasentimente” de Adrian Păunescu*, *Communication interculturelle et Littérature*, nr. 2 (30), 2023, p. 204, <https://revistacil.wordpress.com/wp-content/uploads/2016/02/31.pantica.pdf> ;

D.Studii teoretice:

Fărnuș, Ioan, *Analiza textului literar*, Editura PIM, Iași, 2020.